

Spaghetti
van
Menetti

Het verhaal is geschreven door
Kees Leibbrandt en getekend
door Carl Hollander

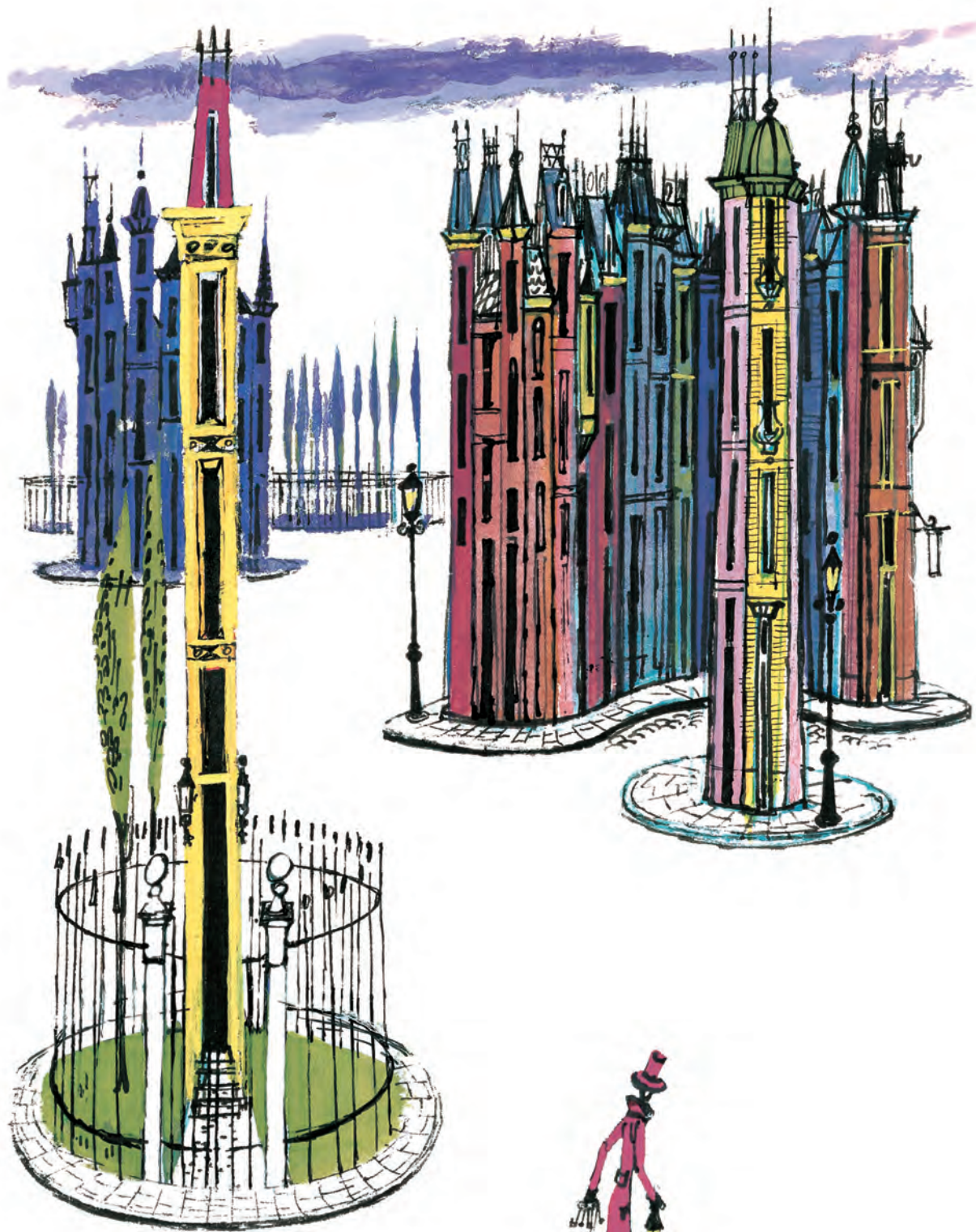
Voor kinderen van 6 jaar en ouder

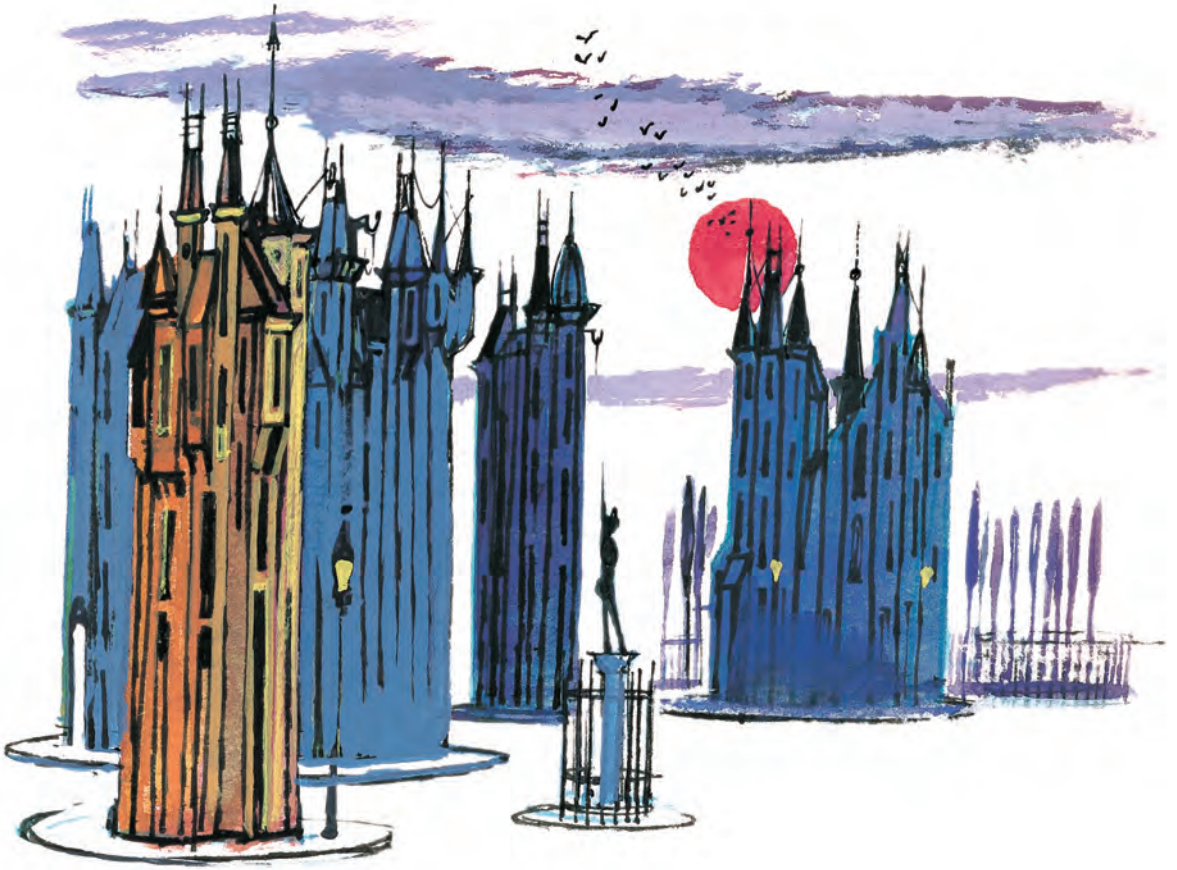

Kijk, daar ligt Spriet. Boven op die berg. Met een vliegtuig ben je er in een wip. Spriet is een heel vreemd stadje en er wonen malle mensen. Straks, als we in het stadje zijn, moet je alles eens goed bekijken. Zo'n stadje als Spriet heb je nog nooit gezien!

Onder aan de berg loopt een klein mannetje naar boven. Hij loopt niet hard. Met zijn buikje is die berg een hele klim. Hij is nog nooit in Spriet geweest. Hij weet ook nog niet wat voor een gek stadje het is. Als hij het wist, zou hij misschien wel omkeren en de berg afhollen. Maar het mannetje weet nog van niks, helemaal van niks.

Het is nog vroeg in de morgen. Ssst, de mensen in Spriet slapen nog. Alleen de nachtwaker is op straat. Wat een vreemde boel! Alles in Spriet is dun. De huizen, de bomen, de lantaarnpalen. Dat is niet gewoon. Om het dunne huis van de burgemeester staat een mager hekje. Alleen maar om zijn huis, omdat hij de burgemeester is. In de huizen zitten heel smalle deurtjes en aan de bomen groeien alleen maar dunne takjes. Vreemd.

De nachtwaker heeft zijn werk gedaan en gaat naar huis. Hij eet niet veel, zo te zien. Een magere man. Hij is moe. Thuis kruipt hij onder de dunne dekens en gaat slapen. Dan worden de andere Sprieten wakker en stappen uit hun smalle bedden.

Het mannetje dat de berg opklimt, is ook moe. Hij heet Menetti en hij heeft de hele nacht gelopen. De berg is veel hoger dan hij dacht. Als ik boven ben, zoek ik in Spriet een hotel en daar ga ik fijn slapen, denkt hij. Heel lang slapen. En dan lekker eten, haha!

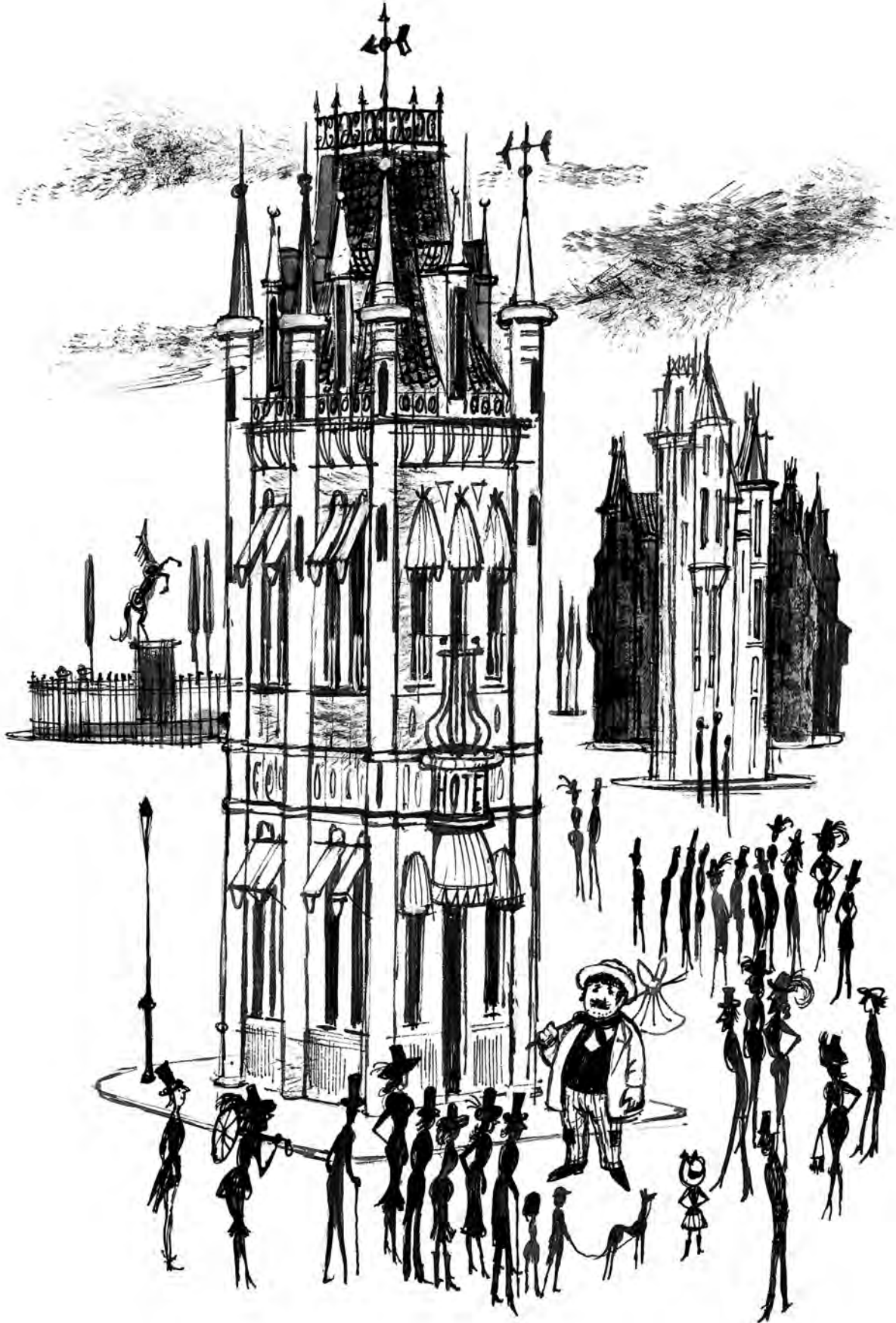
Eigenaardig, denkt Menetti als hij bijna boven is. Zeer eigenaardig! De stammen en de takken van de bomen worden hier steeds dunner. Zo'n mager bos heb ik nog nooit gezien. De dikste boom is zo dun als mijn arm. Misschien zijn dit naaldbomen. Daar heb ik wel eens van gehoord. Ja, dit is vast een naaldbos.

Dit zijn de Sprieten die het eerst hun bed uit waren. Wakkere mensen. Maar wat zijn ze dun! Kijk die generaal eens. Wat een spillebenen in die laarzen. Iedereen heeft een magere neus in zijn gezicht. En aan hun handen zitten dunne, lange vingers. Die meneer met die ketting om zijn lange nek is de burgemeester. Alleen hij heeft een ketting. Daar is hij heel trots op. Zijn wandelstok is een lange speld met een stompe punt. Alles en iedereen in het stadje is zo dun. Straks gaan de Sprieten naar hun werk. Heel rustig. Zij maken zich niet dik.

Eindelijk is Menetti boven op de berg. Slaperig loopt hij het stadje in. Hij gaapt. Maar als zijn mond helemaal open is, blijft hij verbaasd staan. Wat ziet hij daar? Is dat een mens? Is dat een vrouw? Zij lijkt wel een aangeklede bezemsteel. Die kan thuis door de brievenbus naar binnen, denkt hij. Maar ook de mevrouw is verbaasd. Wat een dikzak, denkt zij. Die man heb ik hier in Spriet nog nooit gezien. Hij zou bij mij thuis niet eens door de deur kunnen. Rare mensen heb je toch! Wat zou hij hier komen doen?

Arme Menetti. Hij ziet dat in het stadje alleen maar dunne mensen wonen. En die komen allemaal achter hem aan. 'Dikzak, dikzak,' roepen ze.

Ik ben helemaal niet dik, denkt Menetti. Helemaal niet. Ik ben een gewoon mannetje met een gewoon buikje. Die Sprietten zijn zelf rare mensen. Magere latten zijn het, allemaal! En ik ben moe. Ik wil slapen. Kijk, daar is een hotel. Ik ga gauw naar binnen en naar bed.

Maar Menetti kan niet naar binnen. De deur van het hotel is veel te smal. Zijn hoofd kan er wel door, maar met zijn schouders en zijn buikje blijft hij steken. Het kan écht niet.

De Sprietten die staan te kijken, moeten er heel hard om lachen. 'Dikzak,' roepen ze weer. Menetti krijgt het er warm van. Hoe moet dat nu verder? Eerst maar wat eten, denkt Menetti. Mijn buikje is ook helemaal leeg. Langzaam en een beetje bedroefd loopt hij verder. De Sprietten komen achter hem aan. Het zijn er nu wel honderd.

Wat ruikt Menetti daar? Hij snuift eens. Kadetjes! Warme kadetjes! Kijk, daar is de winkel van de bakker. Heerlijk. Hij kan er wel tien op. Achter hem lachen de Sprietten. 'Dikzak, je kan toch niet door de deur!' roepen ze.

Arme Menetti. De Sprietten hebben gelijk. Hij kan weer niet naar binnen. Hij maakt zich zo dun als hij maar kan. Hij trekt zijn buikje in en duwt heel hard. De opening van de deur blijft te smal. Arme Menetti. Het stadje is te dun voor hem. Hij kan hier niet slapen en hij kan hier ook niet eten.

